



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **P. V.**
bytem T. 35, T.
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Tšponovou
sídlem Pivovarská 89/1, Přerov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **P. H.**
bytem S. 96, H.
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Novákem
sídlem Sokolská 60, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75862/2016,
ve věci dodatečného povolení stavby

takto:

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75862/2016, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ireny Tšponové, advokátky se sídlem Pivovarská 89/1, Přerov.

III. Osoba na řízená zúčastněná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Přerova (dále jen „stavební úřad“) zahájil dne 17. 2. 2015 řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a to „*Oplocení na pozemku parc. č. X v katastrálním území P., P. I – M., Č., spočívající v umístění oplocení zamezujícího volný přístup do objektu č. p. X Č. 24a na pozemku parc. č. X v k. ú. P.*“, jejímž vlastníkem je žalobce. Jedná se o ocelovou mříž s uzavíratelnou brankou, zahrazující volný vstup do pasáže obchodního centra.
2. Dne 3. 3. 2015 požádal žalobce o dodatečné povolení této stavby, proto stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil a vedl řízení o jejím dodatečném povolení. Usnesením č. 64/2016 ze dne 19. 4. 2016, č. j. MMPPr/051713/2016/JP, však stavební úřad řízení o dodatečném povolení předmětné stavby zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), a to s odůvodněním, že žalobce nepředložil v rozporu s § 86 odst. 3 stavebního zákona souhlas všech spoluvlastníků objektu č. p. 656 s předmětnou stavbou a neprokázal výlučné vlastnictví dotčených částí předmětných objektů.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 26. 7. 2016, č. j. KUOK 75862/2016 zamítl odvolání žalobce a usnesení stavebního úřadu potvrdil.
4. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného s tím, že:
 - a) se nejedná o plot, nýbrž o mříž uvnitř objektu, není proto jasné, proč by mělo umístění takové stavby předcházet rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení;
 - b) požadavek stavebního úřadu na předložení souhlasu spoluvlastníků objektu č. p. X se stavbou je protiprávní, neboť žalobce umístil mříž výlučně na svůj pozemek parc. č. X a do svého výlučného prostoru. Pojem „společný prostor“, který užívá žalovaný, se v daném kontextu neopírá o žádný právní předpis. Naopak z § 506 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, vyplývá, že součástí pozemku je prostor pod i nad jeho povrchem;
 - c) žalovaný svou nezdůvodněnou úvahou zasáhl do vlastnického práva žalobce a naopak poskytl ochranu jinému vlastníkov, ačkoli mu takový úkol nepřísluší. Žalovaný tím suploval nečinnost spoluvlastníků objektu č. p. X, kteří si již při uzavírání kupní smlouvy mohli vymínit právo chůze odpovídající věcnému břemeni, avšak bezdůvodně tak neučinili;
 - d) žalovaný se nevypořádal s tvrzením žalobce, jaké důvody ho vedou k zamezení vstupu na pozemek po zavírací době obchodů a ve dnech pracovního volna.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že požadavek stavebního úřadu na předložení souhlasu spoluvlastníků objektu č. p. X se stavbou byl důvodný, tudíž odmítl-li žalobce tento podklad předložit, nezbylo stavebnímu úřadu než řízení zastavit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

6. Osoba zúčastněná na řízení, která je jedním ze spoluvlastníků stavby č. p. X v k. ú. P., ve vyjádření ze dne 1. 11. 2016 uvedla, že žalobce nesprávně vychází z předpokladu absolutní neomezenosti vlastnického práva k pozemku. Vlastnické právo žalobce k pozemku je však omezeno vlastnickým právem spoluvlastníků objektu č. p. X. Stavební úřad je oprávněn uvážit, které okolní nemovitosti budou navrhovanou stavbou dotčeny, tudíž dospěl-li k závěru, že stavbou dotčenou nemovitostí je objekt č. p. X, oprávněně požadoval po žalobci předložení souhlasu spoluvlastníků tohoto objektu se stavbou.
7. Žalobce v replice k vyjádření osoby na řízení zúčastněné ze dne 15. 11. 2016 opětovně zdůraznil, že výklad § 86 odst. 3 stavebního zákona zaujatý žalovaným je nesprávný, neboť je toto ustanovení aplikovatelné pouze na případy, kdy stavebník není vlastníkem pozemků nebo staveb, na nichž má v úmyslu stavět. Úvahy osoby na řízení zúčastněné jsou tak dle názoru žalobce zcela liché, neboť v § 86 odst. 3 stavebního zákona není zakotvena ochrana vlastníka sousední stavby. Naopak stavební zákon umožňuje stavebnímu úřadu vydat stavební povolení i v případě, že soused se zamýšlenou stavbou nesouhlasí. Stavební úřad dle žalobce smysl § 86 odst. 3 stavebního zákona pochopil správně, nicméně aby obhájil jeho užití, přistoupil k věci protiprávní teorii o společném prostoru. Řádně odůvodněný závěr stavebního úřadu o dotčení práv vlastníků sousední stavby mohl vyústit toliko v meritorní rozhodnutí.
8. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud o věci bez nařízení jednání.
9. K žalobnímu bodu a), jímž žalobce namítá, že vůbec nestaví plot, nýbrž pouze mříž uvnitř objektu, krajský soud uvádí, že předmětnou stavbu po provedení kontrolní prohlídky nazval stavební úřad „*oplocením*“ v usnesení o zahájení řízení o nařízení odstranění stavby ze dne 17. 2. 2015. Měl-li žalobce za to, že předmětná kovová mříž je jednou ze staveb taxativně vyjmenovaných v § 79 odst. 2 stavebního zákona, tj. stavbou, která ke svému umístění nevyžaduje ani rozhodnutí o umístění stavby (§ 92), ani územní souhlas (§ 96) a s ohledem na znění § 103 odst. 1 písm. a) stavebního zákona ani ohlášení ke svému provedení, tj. vůbec nepodléhá stavebnímu zákonu, měl takovou námitku uplatnit v odvolání proti předmětnému usnesení o zahájení odstraňovacího řízení. Právě v této fázi řízení měl žalobce namítat, že zahájení řízení o nařízení odstranění stavby není na místě, neboť se jedná o stavbu, která ke svému umístění a realizaci žádné veřejnoprávní povolení, ohlášení ani souhlas nevyžaduje. Žalobce však namísto toho dne 3. 3. 2015 podal žádost o dodatečné povolení předmětné stavby a k žádosti předložil projektovou dokumentaci, vyhotovenou autorizovaným inženýrem Ing. R., z níž vyplývá, že žadatel žádá o dodatečné povolení stavby „*oplocení*“. Z obsahu spisu dále nevyplývá, že by v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby žalobce namítal, že dodatečné povolení, o něž žádá, vlastně vůbec dle stavebního zákona nepotřebuje, a takovou námitku neuplatnil ani v odvolání. Z ničeho tak nevyplývala nutnost správních orgánů zabývat se tím, zda se skutečně o stavbu oplocení jedná. Stavební úřad i žalovaný zřetelně vycházeli z toho, že se jedná o stavbu oplocení, tj. stavbu, která dle § 103 odst. 1 písm. e) bod 14 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení, avšak vyžaduje územní rozhodnutí, resp. územní souhlas dle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Žalobní bod a) je tedy lichý.

10. Naopak důvodným shledává krajský soud žalobní bod b) vytýkající nezákonnost požadavku stavebního úřadu na předložení souhlasu spoluvlastníků objektu č. p. 656 se stavbou.
11. Právní rámec řízení o dodatečném povolení stavby je obsažen v § 129 odst. 2 stavebního zákona, který ve znění účinném do 31. 12. 2017 stanovil, že *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109 stavebního zákona, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85 stavebního zákona. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*
12. Jak je výše uvedeno, dospěl stavební úřad k závěru, že se jedná o stavbu oplocení, která ke své realizaci vyžaduje toliko územní rozhodnutí, jenž lze při splnění všech podmínek § 96 stavebního zákona nahradit územním souhlasem, což však v posuzované věci nebylo právě z důvodu nesouhlasu vlastníka sousední nemovitosti možné. Proto v souladu s citovaným § 129 odst. 2 stavebního zákona vycházel stavební úřad z toho, že žadatel je povinen *předložit podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí*, přičemž při jejich absenci postupoval v souladu s § 129 odst. 2 *přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 stavebního zákona*, a tudíž dle § 111 odst. 3 stavebního zákona (resp. obsahově totožného § 86 odst. 5 téhož zákona) vyzval žadatele k předložení dokladů dle § 86 stavebního zákona, tj. dokladů nezbytných pro územní rozhodnutí.
13. Žalobce k prvotní výzvě stavebního úřadu ze dne 5. 3. 2015 doložil mj. projektovou dokumentaci předmětné stavby a technickou zprávu, z nichž vyplývá, že stavba je umístěna výlučně na pozemku parc. č. X v k. ú. P., a to tak, že mříž je zakotvena do samostatných patek v zemi nezávisle na okolních budovách. Dále doložil výpis z katastru nemovitostí, z něhož vyplývá, že výlučným vlastníkem pozemku parc. č. X v k. ú. P. je žalobce, přičemž tato nemovitost není zatížena žádným věcným právem ve prospěch třetí osoby.
14. Ve výzvě ze dne 5. 3. 2015 stavební úřad požadoval po žalobci doložení návrhu řešení, resp. opatření zajišťujícího volný přístup do objektu č. p. X. Žalobce přípisem ze dne 20. 4. 2015 namítl, že mu není zřejmé, z čeho úřad dovodil právo vlastníka objektu č. p. X chodit přes jeho pozemek, proto považuje požadavek za nesouladný se zákonem. Dále uvedl, že vstup do objektu č. p. X je zajištěn z pozemku parc. č. X, tj. z druhé strany objektu, kde jsou rovněž vstupní dveře, a dále z pozemku parc. č. X. Po provedení ústního jednání spojeného s ohledáním stavby dne 27. 8. 2015, vyzval stavební úřad opětovně žalobce dne 3. 9. 2015 k doložení opatření zajišťujícího přístup do objektu č. p. X, a to všem spoluvlastníkům tohoto objektu, a dále veřejnosti v provozní době obchodních

prostor objektu. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 27. 11. 2015 dospěl k závěru, že uvedený požadavek stavebního úřadu je nezákonný, neboť otázka přístupnosti předmětné pasáže je předmětem věcného posouzení, nikoli nedostatkem žádosti. Usnesení stavebního úřadu proto zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

15. Dne 10. 2. 2016 vyzval stavební úřad žalobce, aby do 9. 4. 2016 doplnil žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 3. 3. 2015 o podklad, a to souhlas všech spoluvlastníků objektu č. p. X dle § 86 odst. 3 stavebního zákona. Stavební úřad ve výzvě uvedl, že pozemek parc. č. X v k. ú. P., na němž je navrženo umístění předmětné stavby, je součástí prostoru pasáže a zároveň prostoru, kde se nachází nosné sloupy pro objekty č. p. X a X. Požadavek na doložení souhlasu spoluvlastníků budovy č. p. X odůvodnil tím, že místo umístění stavby oplocení s brankou se nachází v půdorysném prostoru uvedených objektů, tudíž je zřejmé, že na pozemku parc. č. X se nachází společné části obou výše uvedených staveb a jde tedy o společnou část stavby, resp. společný prostor stavby na pozemku.
16. Žalobce souhlas nedoložil a v podání ze dne 4. 4. 2016 důrazně namítl, že stavba je umísťována na pozemek, který je v jeho výlučném vlastnictví, tudíž na něj § 86 odst. 3 stavebního zákona nedopadá a požadavek stavebního úřadu je protizákonný i protiústavní. Stavební úřad poté usnesením ze dne 19. 4. 2016 řízení o dodatečném povolení stavby zastavil (viz odst. 3).
17. V odvolání proti tomuto usnesení žalobce namítal, že navrhovaná stavba oplocení bude umístěna výlučně na jeho pozemku parc. č. X a objektu č. p. X se nijak nedotkne, čímž je vyvrácena nutnost souhlasu vlastníků tohoto objektu s vybudováním oplocení. Dále uvedl, že vybudováním oplocení se snaží zamezit vstupu do pasáže po zavírací hodině obchodů a ve dnech volna, neboť se v prostoru pasáže začaly shromažďovat nekalé živly, přičemž vyslovil obavu z nutnosti podávat vysvětlení v případech, kdyby v těchto prostorách došlo k trestné činnosti.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a usnesení stavebního úřadu potvrdil. Uvedl, že prostřednictvím dálkového přístupu do katastru nemovitostí zjistil, že vlastníkem pozemků parc. č. X, X, X, X a X v k.ú. P. je žalobce, který je také vlastníkem objektu č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P. K uvedeným pozemkům není zapsáno jiné právo. Vlastníky objektu č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P. jsou P. H., J. a M. H., P. T. a L. a D. T. Dále uvedl, že na stavbou dotčeném pozemku parc. č. X se nacházejí společné části staveb č. p. X a X. Dle žalovaného je třeba zohlednit konstrukční řešení celého objektu, kdy se jedná sice o dva objekty, avšak tyto jsou konstrukčně a provozně propojeny, neboť jsou zastřešeny společnou střešní konstrukcí, přístup do provozoven obou objektů je zajištěn ze společné pasáže umístěné mezi těmito objekty, a to v případě 1. NP přímo z této pasáže a v případě 2. NP dvěma schodišti umístěnými v této pasáži u objektu č. p. X a výtahem umístěným v této pasáži u objektu č. p. X, a dále přístupovým ochozem, který se nachází u obou objektů, je uprostřed propojen a podepřen nosnými sloupy umístěnými v této pasáži. Z uvedených skutečností učinil žalovaný závěr, že prostor pasáže v 1. NP a prostor ochozu v 2. NP je společným prostorem a posuzované oplocení je tak umísťováno do společného prostoru objektů č. p. X a X, tudíž požadavek stavebního úřadu na doložení dokladu o právu provést stavbu dle § 110 odst. 2 stavebního zákona vyhodnotil jako oprávněný. Pokud žalobce požadovaný doklad nepředložil, zastavil stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby dle žalovaného důvodně.

19. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, *jestliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.*
20. Citované ustanovení stavebního zákona patří dle názoru soudu k těm, jejichž gramatickým výkladem lze dospět k jedinému možnému závěru, a sice že povinnost předložit souhlas vlastníka pozemku či stavby se stavbou stíhá pouze takového žadatele o vydání územního rozhodnutí, který nemá k pozemku či stavbě, na nichž lze svůj stavební záměr realizovat, vlastnické právo, ani smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu. Krajský soud se tudíž ztotožňuje se závěrem žalobce, že citované ustanovení dopadá výlučně na případ umístění stavby na cizím pozemku či stavbě, což však není posuzovaný případ.
21. Vlastnické právo k pozemkům a stavbám se prokazuje výpisem z katastru nemovitostí. V posuzované věci žalobce doložil, že na listu vlastnictví č. X je Katastrálním úřadem pro Olomoucký kraj, Katastrální pracoviště Přerov, zapsáno vlastnické právo žalobce k pozemku parc. č. X v k. ú. P. Tato skutečnost nebyla žalovaným zpochybněna (ostatně ke zpochybnění stavu zápisu věcného práva k nemovitosti může dojít toliko žalobou o určení vlastnického práva podanou k tomu oprávněnou osobou u soudu). Žalovaný však nijak nezpochybnil ani skutečnost, že předmětná stavba oplocení je postavena toliko na pozemku parc. č. X, přičemž staveb č. p. X ani X se nedotýká, neboť ukotvení předmětné mříže je provedeno pouze k zemi, nikoli ke stěnám těchto dvou budov. Požadavek stavebního úřadu na předložení souhlasu spoluvlastníků budovy č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. P., byl proto vznesen v rozporu s § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť stavební úřad po žalobci požadoval ve skutečnosti souhlas vlastníka sousední stavby, nikoli souhlas vlastníka pozemku či stavby, na nichž je stavba, o jejíž dodatečné povolení žalobce žádal, postavena. Žalobce postavil stavbu pouze na svém vlastním pozemku.
22. Krajský soud se dále zcela ztotožňuje s tvrzením žalobce, že stavebním úřadem a žalovaným zastávaný právní závěr o povaze pasáže mezi objekty p. č. X a X jakožto „společného prostoru“ staveb, nemá oporu v žádném právním předpisu soukromoprávní ani veřejnoprávní povahy. Ostatně správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí neuvedly, o jaký právní předpis svůj závěr o existenci „společného prostoru staveb“ opírají. Správní orgány rovněž nevysvětlily, jakým způsobem by výlučné vlastnictví žalobce ke stavbou dotčenému pozemku měla ovlivnit rozsáhle popisovaná zjištění o stavební a vlastnické historii objektu předmětného obchodního domu. Konstrukční ani funkční propojení dvou staveb, které jsou jako samostatné stavby zapsány v katastru nemovitostí, nečiní z prostoru mezi těmito stavbami, tj. prostoru nad zemským povrchem „společnou věc“ vlastníků těchto objektů. Výlučné vlastnické právo žalobce k prostoru nad i pod povrchem pozemku parc. č. X tedy nebylo nijak zpochybněno a požadavek stavebního úřadu na doložení souhlasu spoluvlastníků budovy č. p. X proto s ohledem na zjištěný skutkový stav nemá oporu v zákoně. Jelikož se žalovaný se závěrem stavebního úřadu ztotožnil, je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť řízení o dodatečném povolení stavby bylo zastaveno dle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. pro nepředložení podkladu, k jehož předložení byl žalobce vyzván v rozporu se zákonem.
23. Spoluvlastníci objektu č. p. X jsou dle výše citovaného § 129 odst. 2 účastníky řízení o dodatečném povolení stavby, jakožto osoby, jejichž vlastnické nebo jiné právo k sousedním stavbám anebo pozemkům nebo stavbám na nich může být v územním rozhodnutí dotčeno ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Tyto osoby mohly nejpozději při ústním jednání podávat námitky, jejichž podstatou mohlo být právě tvrzení o negativních dopadech předmětné stavby na jejich stavby nacházející se na sousedních pozemcích. Jelikož námitka zamezení přístupu ke stavbě je námitkou soukromoprávní

povahy, měl stavební úřad následně (po zjištění, zda o námitce nedošlo k dohodě mezi účastníky), posoudit tuto na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem (viz věta první § 89 odst. 6 stavebního zákona). Ochrana práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení je však podle § 90 písm. e) stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017 součástí věcného posouzení záměru žadatele a nelze ji v žádném případě zaměňovat s institutem souhlasu s umístěním stavby na cizím pozemku či stavbě. Důvodný je tak i žalobní bod c), neboť správní orgány způsobem odporujícím zákonu poskytly ochranu právům třetích osob na úkor stavebníka. Pokud by se stavební úřad zabýval mírou dotčení vlastnického práva spoluvlastníků objektu č. p. X až v rámci věcného posuzování záměru, musel by se vypořádat rovněž s tvrzeními žalobce o účelu umístění dané stavby.

24. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jako nezákonné zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem soudu vysloveným v rozsudku je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán.
25. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 15 342 Kč tvoří: 1) zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a 2) náklady za zastupování žalobce advokátkou, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), jako odměna za zastupování ve výši 9 300 Kč za 3 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) AT, tj. převzetí zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky k vyjádření osoby na řízení zúčastněné [odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT], a dále náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 900 Kč, tj. 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, to vše zvýšené o DPH z odměny a náhrad ve výši 2 142 Kč (tj. 21 % z částky 10 200 Kč), neboť zástupkyně žalobce je plátcem uvedené daně. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.
26. O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud jí však v řízení žádné povinnosti neukládal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 21. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu